

Arrest

nr. 231 883 van 29 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 november 2004 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 18 januari 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde deze weigeringsbeslissing op 9 maart 2005. Op 19 mei 2008 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad van State verwierp bij arrest nummer 197.269 van 23 oktober 2009 verzoekers beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

1.2. Op 1 oktober 2019 werd aan verzoeker een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van Vilvoorde-Machelen op 30.09.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.

Voornaam: A.

Geboortedatum. 08.08.1976

Geboorteplaats: K.

Nationaliteit: Angola

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 09.10.2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09.11.2004 werd bij beslissing van 11.03.2005 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;
Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;
Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
Schending van het artikel 8 EVRM;
Schending van het artikel 3 EVRM.

4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)"

(eigen onderlijning)

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- *De gezinsbanden van de verzoeker in België ;*
- *De integratie van de verzoeker in België*

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar motivering naar het verzoek van om internationale bescherming van 2004 en naar het feit dat verzoeker verklaard zou hebben geen gezinsleven noch minderjarige kinderen te hebben in België.

4.3.

Bovendien moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven. Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HVJ 11 december 2014, C- 249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 EVRM en noodzaakt een individueel onderzoek, zodat wordt gewaarborgd dat DVZ, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, onder andere het gezins- en familieleven van de vreemdeling. Het individueel onderzoek, in het kader van artikel 74/13 Vw kan enkel een nuttig effect kennen, indien zorgvuldig en volledig wordt gevoerd. Een selectieve lezing van de aangereikte informatie volstaat niet.

De loutere vermelding dat er rekening gehouden is met artikel 74/13 Vw, kan de schending van de motiveringsplicht niet verhelpen, indien er niet met alle omstandigheden rekening is gehouden. Er is in casu geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden. De motiveringsplicht is hierdoor geschonden.

- 4.3.1

Het gezinsleven van de verzoeker

Hoewel de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker gehoord zou zijn door de PZ Vilvoorde-Machelen en verklaard zou hebben dat hij geen gezinsleven heeft in België, is dit onjuist. De verzoeker stelt dat hij in de praktijk niet gehoord is !

De verzoeker heeft weldegelijk een gezinsleven in België.

In de zomer van 2019 leerde de verzoeker mevrouw A. S., geboren op datum van 17/10/1989 te C. in Angola (R.R...) kennen. De vonk sloeg over ze begonnen een relatie. Op heden verwachten mevrouw A. S. en de verzoeker een kind.

Mevrouw A. S. is op heden gemachtigd tot een verblijf op het grondgebied gedurende de looptijd van haar verzoek om internationale bescherming (zie stuk 2).

Ze heeft een vrees tot vervolging ten aanzien van Angola.

De verzoeker wenst verder te verwijzen naar de volgende rechtspraak en principes in het kader van artikel 8 EVRM met betrekking tot het bepalen of er sprake is van een familie- of gezinsleven.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- en gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit v. Turkije (GK), § 93).

De verzoeker benadrukt dat, wat koppels betreft, het begrip 'gezin' niet mag worden beperkt tot gehuwde koppels, maar dat dit dient te worden uitgebreid tot andere de facto gezinsrelaties buiten het huwelijk (EHRM 18 december 1986, Johnstone & others v. Ierland, § 56; EHRM 3 april 2012, Van der Heijden v. Nederland, § 50). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening gehouden worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

De verzoeker heeft weldegelijk een beschermingswaardig gezinsleven.

- 4.3.2.

Fair-balance test en positieve verplichting voor de staat

De verzoeker wenst verder te wijzen op het feit dat bij een beschermingswaardig gezinsleven er een afweging dient te worden gemaakt tussen het gezinsleven en het algemeen belang. In het arrest Jeunesse van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK)) zet het Hof een aantal

factoren uiteen die in concreto dienen nagegaan te worden om te beoordelen of er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting voor de lidstaat teweeg brengen.

In de zaak Jeunesse neemt het EHRM als uitgangspunt, het irregulier verblijf van de verzoekende partij in overweging. Vervolgens past het Hof in essentie de voormelde principes (weging van de factoren) in concreto toe:

1. nationaliteit en verblijfsstatus van de gezinsleden
2. de aan/afwezigheid van inbreuken op wetgeving in het gastland of andere elementen van immigratiecontrole of openbare orde en duur dat verzoekster werd getolereerd
3. aan/afwezigheid van onoverkomelijke hindernissen voor de ouder met vreemde nationaliteit om het gezinsleven in het land van oorsprong voort te zetten
4. de mate waarin het gezinsleven wordt verscheurd en de impact op de kinderen van de verwijdering van de ouder
5. de band tussen de vreemdeling, gezinsleden en het gastland/land van oorsprong.

De verzoeker kan enkel vaststellen dat er in de bestreden beslissing geen sprake is van een zorgvuldige belangenafweging.

De verzoeker wenst te benadrukken dat zijn vriendin, mevrouw A. S. een asielaanvraag heeft ingediend en zolang de procedure loopt geacht wordt een vrees voor vervolging te hebben in haar land van herkomst.

Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om zijn relatie en zijn gezinsleven in Angola verder te zetten. Hoewel zijn vriendin de nationaliteit heeft, kan zij hem niet komen vervoegen omdat zij een vrees voor vervolging heeft.

4.4

Aangaande toegestane termijn voor vrijwillig vertrek

Uit het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het principe geldt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een termijn van 30 dagen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Art 74/14.[I] § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er aan verzoeker een termijn van 7 dagen is toegekend voor vrijwillig vertrek. Hij dient het land uiterlijk op 09/10/2019 te verlaten terwijl hij de beslissing verkreeg op datum van 01/10/2019.

In de bestreden beslissing wordt er echter niet gemotiveerd waarom er hem slechts 7 dagen worden toegekend, terwijl het principe 30 dagen is.

De verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

4.5

Schending van artikel 3 EVRM

De verzoeker wenst zich verder ook te beroepen op artikel 3 EVRM dat het volgende stelt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

De bestreden beslissing stelt dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM.

De verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

Hij verblijft immers al 15 jaar in België en is hier verankerd. Hij spreekt Nederlands, heeft een attest maatschappelijke oriëntatie behaald en heeft een zeker netwerk opgebouwd (zie 3 en 4).

De verwerende partij is trouwens op de hoogte van het lang verblijf van verzoeker in België gelet op het feit dat zij zelf verwijst naar zijn asielaanvraag ingediend op 09/11/2004.

De verwerende partij motiveert hier echter niet over en schendt hierbij de motiveringsplicht.

4.6.

BESLUIT

De bestreden beslissing is op een groot aantal punten niet of niet zorgvuldig genoeg gemotiveerd en dient bijgevolg vernietigd te worden."

2.2. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker *in concreto* aan dat hij "*in de praktijk*" niet werd gehoord en dat hij de elementen met betrekking tot zijn gezinsleven niet heeft kunnen uiteenzetten. Hij betoogt *in concreto* dat hij sedert de zomer van 2019 een relatie heeft met A.S., van Angolese nationaliteit. Deze heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend en kan niet terug naar Angola. Verzoeker voert aan dat deze elementen met betrekking tot het gezinsleven niet naar behoren werden afgewogen in het kader van de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 september 2019 werd gehoord door de politie van Vilvoorde.

Het administratief politieverslag in het administratief dossier vermeldt het volgende:

"betrokkene biedt zich ten burele aan. Hij identificeert zich mondeling als M.A. M. vertelt dat hij al jaren niet meer in het bezit is van zijn identiteitsdocumenten. Hij zegt illegaal in het land te verblijven en vraagt om te worden opgesloten in een gesloten centrum. Wanneer wij M. om meer uitleg vragen, zegt hij dat hij al 20 jaar in België verblijft. Hij zou eerst in Gent gewoond hebben en daarna langdurig bij een vriend in Mechelen gelogeerd hebben. Hier heeft hij problemen gekregen met Afrikanen die hem nu aan het zoeken zijn."

Verder vermeldt het verslag nog: *"betrokkene beweert al 20 jaar in België te verblijven. Hij zou al jaren niet meer in het bezit zijn van zijn identiteitsdocumenten en beweert te zijn verloren. Hij lijkt in goede gezondheid. Hij is niet in bezit van bagage.*

Hij zich de laatste tijd te hebben gelogeerd bij een vriend in Mechelen. Betrokkene lijkt bang te zijn. Hij zegt problemen te hebben met Afrikanen, maar kan hier weinig duiding geven."

Verzoeker blijkt aldus de kans te hebben gehad zijn verklaringen te doen. Hij verklaarde daarbij dat hij bij een vriend logeerde, hetgeen erop wijst dat hij nuttige verklaringen kon afleggen met betrekking tot zijn gezinssituatie en zijn woonplaats. Verzoeker, die pas in het verzoekschrift voor het eerst aanvoert dat hij een vriendin zou hebben, verklaart weliswaar dat zij thans zwanger zou zijn, maar brengt geen stuk bij ter ondersteuning van deze verklaring. Daarnaast maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk een gezin zou vormen met zijn vriendin. Er kan ook worden gewezen op verzoekers eigen verklaringen voor de politie die veeleer een tegenindicatie inhouden: verzoeker verklaarde immers recent nog bij een vriend te logeren.

Hoe dan ook blijkt niet dat de thans bestreden beslissing een weigering van voortgezet verblijf inhoudt, vermits verzoeker niet eerder tot verblijf werd gemachtigd of toegelaten. De bestreden beslissing dient dan ook niet te worden beschouwd als een inmenging in verzoekers gezinsleven in de zin van artikel 8.2 van het EVRM. Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zijn partner een asielprocedure lopende heeft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar heeft geweigerd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en hierin werd bijgetreden door de Raad met het arrest nr. 227 207 van 8 oktober 2019. Verzoeker voert geen verdere elementen aan die kunnen wijzen op het bestaan van hinderpalen voor een gezinsleven in het land van herkomst.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing hem slechts een termijn van zeven dagen voor vrijwillig vertrek toelaat, terwijl in beginsel dertig dagen moeten worden gegeven, blijkt uit de debatten ter terechtzitting dat verzoeker nog in België verblijft, zodat dient te worden besloten dat verzoeker het grondgebied niet heeft verlaten, noch dat hij op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd werd.

Artikel 74/14, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bepaalt dat, zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, de onderdaan van een derde land beschermd is tegen gedwongen verwijdering. Nu verzoeker niet werd verwijderd van het grondgebied en de termijn van dertig dagen inmiddels ruimschoots werd overschreden, heeft verzoeker geen belang meer bij deze grief.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM omdat hij reeds vijftien jaar in België zou hebben verbleven, merkt de Raad op dat de gevreesde behandeling een minimum niveau van hardheid moet bereiken vooraleer deze valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, morele integriteit en menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

Verzoeker voert geen enkel begin van bewijs aan waarom de afgifte van het bestreden bevel een schending van artikel 3 van het EVRM zou vormen. Verzoeker heeft 28 jaar in Angola gewoond, zodat kan worden verwacht dat hij opnieuw een leven kan uitbouwen in Angola. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd door de commissaris-generaal en zijn beroep hiertegen werd afgewezen door de Raad van State (zie punt 1.1.). Verzoeker diende te weten dat zijn verblijf precair was en dat hij bij een negatieve beslissing het grondgebied moest verlaten.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT